

VREEMDE LOGÉS

(met onverwachte verwickelingen)

Klucht in drie bedrijven

door

HENK VEEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **VREEMDE LOGÉS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK VEEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© **Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon (03)3.66.44.00,
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

PIET RAMAKERS - een eenvoudige, niet al te slimme man, die zichzelf heel intelligent en grappig vindt, 45 jaar.

ELSIE RAMAKERS - zijn vrouw, 43 jaar.

MIEKE RAMAKERS - hun dochter, 22 jaar

GERARD PADVERLOREN - een derderangs crimineel, een bazig type, 35 jaar.

ALFRED PANTOFFEL - zijn maat, dom en snel bang, 33 jaar.

JAN BAKMEESTER - de buurman, zit onder de plak van zijn vrouw, 60 jaar.

JANNIE BAKMEESTER - zijn vrouw, een dominante vrouw, die verschrikkelijk veel praat, 65 jaar.

ZEBEDINA BAKMEESTER - hun dochter, heel erg verlegen en snel in de war, 25 jaar.

GEERTRUDA MARKNESSE - een achterlicht van elsie, die geen hoge pet op heeft van mannen, 40 jaar.

DECOR:

Als de gordijnen opengaan is het toneel leeg.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TONEEL

(Piet)

(gordijnen gaan open, podium leeg)

PIET: *(opgewonden op, met een krant in de handen)* Nou 't zal mij benieuwen of het waar is, ik kan het mij niet voorstellen, zo brutaal zullen ze toch niet durven zijn. *(kijkt in krant)*. Ja hoor, op de voorpagina nog wel. Hoe durven ze! *(leest voor)*

Benzineprijs met kwartje omhoog. Met ingang van volgende week zal de prijs van alle benzine met een kwartje omhoog gaan. Volgens de woordvoerders van de grootste oliemaatschappijen is een prijsverhoging onvermijdelijk geworden door de stijgende dollar. *(weer gewoon)* Hoe is het mogelijk! Als de dollar zakt, stijgt de benzineprijs. Ik snap er niets meer van. Of eigenlijk, ik snap het wel. Die hoge heren willen natuurlijk Jan Boezeroen uit de auto hebben, zodat ze zelf meer ruimte hebben voor hun limousines met chauffeur. *(roept naar de keuken)* Elsie! Elsie! De enige reden dat we in Nederland files hebben is omdat die hoge heren in van die lange limousines rijden! Laat ze maar gewoon doen, net als wij, dan was er in Nederland geen file meer te bekennen.

TWEEDE TONEEL

(Piet, Elsie)

ELSIE: *(op)* Wat is er, wat heb je weer te schelden?

PIET: De brutaliteit Elsie! Weet je wat de hoge heren nu weer bedacht hebben? De benzineprijs gaat volgende week met een kwartje omhoog!

ELSIE: Wat maakt dat nou uit, jij tankt toch altijd maar voor vijftwintig gulden...

PIET: *(nog kwader)* Praat toch niet zo dom Elsie! Als het nog een poosje zo doorgaat, dan kan ik van die vijftwintig gulden nog net op en neer naar het tankstation rijden!

ELSIE: Roep je mij daarvoor? Daar kan ik toch ook niets aan doen, je hoeft je toch niet op mij af te reageren.

PIET: Nee, daarvoor riep ik je niet. Is de koffie al klaar?

ELSIE: Dat denk ik wel ja.

PIET: Nou?

ELSIE: (*schouderophalend*) Ja, wat nou.

PIET: (*sarcastisch*) Zou ik misschien ook een bakje kunnen krijgen?

ELSIE: Misschien...

PIET: (*kwaad*) Wat nou misschien Ik heb de hele dag gewerkt, dan mag ik toch 's avonds wel een lekker bakje koffie. Ik dacht dat ik dat wel verdiend had.

ELSIE: Rustig maar oude chagrijn, ik zal wel wat halen. (*loopt naar de keuken*)

PIET: Wat nou chagrijn, die hoge heren knijpen ons aan alle kanten uit. Ze proberen ons regelrecht naar de bedelstaf te voeren!

ELSIE: (*is bijna bij de keuken, maar bedenkt zich dan*) Zeg, zit vandaag niet de mode bijlage in de krant?

PIET: (*begint te zoeken*) De mode bijlage? Wat wil je daarmee?

ELSIE: Als het goed is staat er vandaag de nieuwste mode uit Parijs in.

PIET: Nou nou, dat is interessant. Mens dat kunnen wij ons toch nooit veroorloven.

ELSIE: Jammer genoeg niet nee. (*een beetje dromend*) Wat zal dat een zalig gevoel zijn, een jurk aan van een slordige tienduizend gulden. (*ze doet net alsof ze zo'n jurk aanheeft*) De burens zullen stinkend jaloers zijn! (*dan ontnuchterd*) Maar ja, ik moet mijn kleren altijd in de uitverkoop kopen.

PIET: (*kijkt in de krant*) Elsie! Het is verschrikkelijk! Moet je eens kijken.

ELSIE: (*komt ongerust dichterbij*) Wat is er?

PIET: De mode! Ze doen allemaal weer lange broeken aan. Het is weer gebeurd met de minirokjes. Wat een ramp!

ELSIE: Gelukkig maar. Ik heb mij de afgelopen zomer soms doodgeschaamd voor jou. Drie keer liep je met je bolle hersenen tegen een lantaarnpaal, omdat jij je ogen niet voor je kon houden!

PIET: Ik ben gewoon een natuurliefhebber.

ELSIE: *(af naar de keuken)* Laat mij niet lachen, jij weet nog niet eens het verschil tussen een merel en een spreeuw. Jij bent gewoon een oude geile bok. *(af)*

PIET: En dat zit te beweren dat ik chagrijnig ben. *(leest verder in de krant)* Wat is dit nou weer voor onzin! Onze plaatselijke toneelgroep wordt commercieel. Ik zie het al gebeuren. Ze zijn net bezig en opeens, *(zingt een jingle van een reclameblok)* hulplakee, de gordijnen gaan dicht, het diascherm komt naar beneden en de slager komt zijn nieuwe salami aanprijzen. Neem mijn worst lieve mensen, het is net alsof ze zich kronkelt over uw smaak pappillen. Vind je het gek, gewoon verrot vlees met maden!

DERDE TONEEL

(Piet, Elsie)

ELSIE: *(op)* Zeg Piet, het licht is kapot in de keuken.

PIET: Het licht? Hoe kan dat nou?

ELSIE: Weet ik veel, ik denk dat de lamp kapot is.

PIET: Hebben we nog reserve lampen in huis?

ELSIE: Genoeg. Ze liggen in de rechter la van het keukenkastje.

PIET: *(komt in de benen)* Ik hoop dat ik ze kan vinden.

ELSIE: Anders pak je eerst de zaklantaarn, die ligt in de linker lade.

PIET: Ik kijk wel even. *(af)*

ELSIE: Ik mag er wel aan denken dat ik wat meer lampen meeneem als ik naar de winkel ga. Je zult altijd zien, als er één kapot gaat, gaan ze achter elkaar kapot.

VIERDE TONEEL

(Mieke, Elsie)

MIEKE: *(op)* Dag mam. Zeg mam, Liesbeth heeft een computer van haar ouders gekregen. Eigenlijk moet ik er ook één. Op school zeggen ze, dat ze straks onmisbaar zijn.

ELSIE: (*zuchtend*) Mieke, jij weet toch net zo goed als ik, dat zoiets voor ons onbetaalbaar is.

MIEKE: (*kwaad*) Altijd dat rotgeld ook! Waarom is pa niet gewoon multimiljonair, dan waren alle zorgen voorbij. Waar is pa eigenlijk?

ELSIE: In de keuken.

MIEKE: Heeft hij z'n snipperdag ook gekregen?

ELSIE: Weet ik niet, daar heb ik nog niet naar gevraagd. (*ziet dat Mieke naar de keuken loopt*) Pas maar op, pa is in een slechte stemming.

MIEKE: Dat is hij wel vaker de laatste tijd. (*opent de keukendeur*) Wat is het hier donker, heeft hij het licht niet aan? (*doet net alsof ze achter de deur het lichtknopje omdraait*)

ELSIE: (*ziet wat er gebeurd, angstig*) Mieke niet doen!

VIJFDE TONEEL

(*Piet, Elsie, Mieke*)

PIET: (*om hulp schreeuwend tijdens een donderend geraas. Dan op, met zijn haar flink in de war*) Help! Welke idioot zat er met z'n klauwen aan die stroomknop!

MIEKE: (*beteuterd*) Sorry pap, ik wist niet...

PIET: Jij? Probeerde jij je eigen vader te vermoorden?

MIEKE: Ik kon toch niet weten dat jij met de lamp bezig was.

ELSIE: Heb je je pijn gedaan?

PIET: (*woest*) Pijn?! Ik flikker van die stoel en tafel af en kom met m'n kop in de grill terecht met m'n tanden in één van de billen van de gebraden eend. Ik sta compleet in brand. Ik voel me net een gebraden eend!

MIEKE: Sorry pa, ik deed het echt niet met opzet.

PIET: Nee, dat moest er ook nog bijkomen.

ELSIE: Heb je de lamp wel kunnen verwisselen?

PIET: Natuurlijk niet. Denk jij soms dat ik met tweehonderdtwintig volt aan mijn klauwen een lamp kan verwisselen? Ik weet niet of jij het weet, maar in Amerika maken ze mensen dood met stroom,

wees dus maar blij dat ik het overleefd heb!

MIEKE: (*denkt even na*) Heeft pa een goede levensverzekering?

ELSIE: (*speelt het spelletje mee*) Och, het zou ons een flinke poos uit de financiële problemen houden...

MIEKE: Zooo?!

PIET: (*diep verontwaardigd*) Wat!!! Ik geloof mijn oren niet. Dit klinkt als een moordcomplot. Zijn jullie van plan om mij te verkwanselen voor dat ellendige geld?

MIEKE: Nou, ik zou een computer kunnen kopen...

ELSIE: (*lachend*) Maak je maar geen zorgen Piet, voor het geld dat we krijgen bij jouw overlijden zou ik mij nog niet eens een mooie jurk uit Parijs kunnen kopen.

MIEKE: (*loopt naar Piet toe en geeft hem een kus*) Natuurlijk gaan wij je niet vermoorden. Wij hebben vaak genoeg ruzie, maar ik zou je voor geen geld willen missen!

PIET: Nou ja, ik wist ook wel dat jullie het niet meenden. Maar ja, je hoort tegenwoordig zoveel van die rare verhalen.

ELSIE: Maak je maar geen zorgen. Als we jou niet meer hadden om tegen te bekvechten, zou het hier maar een saaie boel worden. Maar zeg eens Piet, heb jij je snipperdag ook gekregen?

PIET: (*alweer kwaad*) Nee. Jan Hoogmoed zei dat het te druk was, maar hij heeft wel twee collega's een dag vrijgegeven. Volgens mij heeft die Hoogmoed gewoon een hekel aan mij.

MIEKE: Jammer dat je niet vrij kan krijgen, nu kunnen we Geertruda en Jantina niet van het station halen. En dat terwijl ik vrij ben. Heerlijk drie maanden vakantie.

PIET: Drie maanden vakantie! Toen ik zo oud was als jij, werkte ik vijftig weken per jaar, met de zaterdag erbij. Elke dag zat ik veertig kilometer op de fiets. En we deden het met plezier. Tegen een loontje, als ik dat jou als zakgeld zou geven, ik meteen werd opgesloten wegens kindermishandeling!

MIEKE: (*lachend*) Nou, dan wordt het tijd dat we de klok een flink stukje terugdraaien. Want je bent met je achtendertig urige werkweek, je snipperdagen, je atv-dagen en vrije zaterdag maar een oude chagrijn geworden.

PIET: Hou toch op. Jij weet helemaal niet wat het is om voor een slavendrijver als Hoogmoed te moeten werken. Maar hoe komen

die twee vertegenwoordigers van het nationale comité van mannenonderdrukking nu hier, als wij ze niet van het station kunnen halen?

ELSIE: Piet, er zit toevallig nog wel even verschil tussen emancipatie en mannenhaat. Maar ik zal mijn twee achternichten nog wel even bellen dat ze maar verder moeten met de bus.

MIEKE: Dus mam, jullie hebben Geertruda en Jantina voor het laatst gezien toen ik nog niet eens geboren was?

PIET: *(geeft antwoord)* Ja. En als het aan hen gelegen had was jij ook nooit geboren. Ze zaten je moeder tegen mij op te juttten! Vreselijk, wat hadden die twee kenauus een hekel aan mij.

ELSIE: Dat was je eigen schuld. Dan had je maar niet steeds moeten roepen dat de man de baas in huis hoorde te zijn en dat de vrouw zich aan hem diende te onderwerpen.

PIET: Nou ja, ik wilde die twee ijsbergen een beetje ontdooien.

ELSIE: Ik zou eerder zeggen dat je ze een beetje van de kook hebt gebracht. Maar we moeten nog even naar de bureu, Zebedina is geslaagd voor haar diploma.

PIET: Is Zebedina geslaagd? Voor haar diploma veterstrikken zeker...

MIEKE: Zebedina heeft de echte beroeps opleiding gedaan, net als ik.

PIET: Is het echt waar? Hoe is het mogelijk, als je haar ziet zou je haar een cent geven!

ELSIE: Hou toch eens op te zeuren. Het maakt toch niet uit hoe je eruit ziet. Ik ken ook mensen die denken dat ze heel slim zijn en die alleen al op de lagere school vier keer zijn blijven zitten...

PIET: Dat was niet omdat ik dom was, maar ik wilde er zeker van zijn dat ik niets zou missen *(komt in de benen)*. Nou, zullen we dan maar?

(Piet, Elsie en Mieke lopen richting deur)

Wacht even, ik ben wat vergeten. Ik pak het wel, lopen jullie maar vast vooruit.

(Elsie en Mieke af.)

Piet pakt iets uit de kast, stopt het in zijn broekzak, en gaat gemeen lachend af)

ZESDE TONEEL

(Gerard, Alfred)

GERARD: *(kijkt even om het hoekje van de deur)* Dit ziet er somber uit *(loopt het toneel op)*.

ALFRED: *(op, ook hij kijkt mistroostig rond)* Zeg maar rustig heel somber.

GERARD: Hier valt maar weinig te halen.

ALFRED: Zeg maar rustig heel weinig.

GERARD: Dit is zo'n armoedig interieur, dat je er werk van zou moeten maken bij de algemene Nederlandse inbrekers bond.

ALFRED: Eigenlijk zou je deze ellende aan moeten geven bij de politie.

GERARD: Nou, dan ga je er toch naartoe.

ALFRED: Nou nee, dank je, ze kennen mij daar iets te goed...

GERARD: Vijf dagen van wachten naar de maan, ik zou niet weten wat we nu moesten doen.

ALFRED: Tja, pakken wat er te pakken valt en opnieuw beginnen.

GERARD: Jij hebt makkelijk praten, wat valt er hier nou te halen...

ALFRED: We kunnen altijd nog dit telefoontoestel meenemen *(op het moment dat Alfred de telefoon wil pakken, gaat de telefoon. Gerard en Alfred rennen naar de andere kant van het toneel)*

ALFRED: *(bang)* Zullen we er vandoor gaan?

GERARD: Stel je niet zo aan, er is toch niemand thuis.

ALFRED: Waarom bellen ze dan?

GERARD: Sufferd, dat weet diegene die belt toch niet. Toe, neem de telefoon op.

ALFRED: Om te zeggen dat ze niet thuis zijn?

GERARD: Nee, natuurlijk niet. Jij doet net alsof jij die Ramakers bent. Want als ze in de tuin lopen en ze horen de telefoon, komen ze direct hierheen.

ALFRED: Altijd ik, altijd dezelfde die aan het kortste eindje trekt. *(loopt naar de telefoon en neemt de hoorn op)* Met Ramakers

Met wie zegt U... ? Met de elektra winkel... ? Heeft u een grote opruiming... ? Of ik nog iets kan gebruiken... ? Beste man, u komt als geroepen! Wat heeft u allemaal in de aanbieding? Van alles? *(legt zijn hand over de hoorn, dan tegen Gerard)* Gerard, een geschenk uit de hemel, let jij maar eens op wat ik ga doen *(dan weer in de telefoon)*. Luister meneer, ik wil graag de duurste televisie die u heeft. Nee, wacht even, doe mij er maar twee. Waarvoor? Nou, voor als er ééntje kapot gaat natuurlijk. Hoezo hele goede service, niets mee te maken, ik neem gewoon het zekere voor het onzekere. Wat heb ik nog meer nodig, ooh ja, video recorders, doe er maar een stuk of drie. Wat zegt u? Dan heb ik één teveel? Waar bemoeit u zich eigenlijk meer, als ik drie video recorders wil, dan wil ik dat toch zelf weten! En doe ook maar drie wasmachines... . Wat zei ik? Drie? Nee, nee, dat is een foutje, doe maar vier... Mijn dochter doet aan modderworstelen... Ja, dan kun je een extra wasmachine wel gebruiken... Zwarte sport dat wel, ze moet zes uur per dag trainen... Weet u wat, breng maar de helft van alles wat u in de winkel hebt staan. Of nog beter breng alles maar. Ja, dan bent u er vanaf en mijn maat en ik kunnen die spullen wel gebruiken... Wanneer? Deze week nog, wij zijn nu nog in de buurt... Afleveradres? Nou hier natuurlijk... ! Waar dat is? Euh... *(legt zijn hand weer op de hoorn)* Zeg Gerard, op wat voor adres zitten we hier?

GERARD: *(die de brief die op tafel lag is gaan lezen)* Wat zeg je?

ALFRED: Op wat voor adres zitten we hier?

GERARD: Hoe moet ik dat nou weten? Ooh, wacht even. *(kijkt op de envelop van de brief)* Dit is de Tranendalstraat nummer elf.

ALFRED: *(in de telefoon)* We zitten op de Tranendalstraat nummer elf... Zo snel mogelijk... Donderdag? Dat is goed... Hoe ik ga betalen? Nou met een euro checkie natuurlijk... Mooi zo, tot donderdag. *(legt de hoorn op de telefoon)* Tjonge, jonge, dit wordt de grap van de eeuw. Vertel eens Gerard, wat ben jij aan het doen?

GERARD: Ik lees hier een brief. En die brief brengt mij op een idee, de Ramakers krijgen visite.

ALFRED: Visite? Als ik zo'n armoedig interieurtje had als hun, dan zou ik niemand op visite durven vragen.

GERARD: Er komen hier twee achternichten op visite. En die zijn hier tweeëntwintig jaar geleden voor het laatst geweest.

ALFRED: Nou geweldig, maar wat moeten wij daarmee?

GERARD: Nou, die twee dames hebben er ook een foto bijgedaan. Die foto is wel erg onscherp, maar je kunt duidelijk zien dat de éne dame groot is en de andere klein.

ALFRED: Nou, nou, nou, dat is even wat. Bel de krant, fax de televisie! De Ramakers krijgen visite van een grote en een kleine dame...

GERARD: Hé, zeur toch niet zo. Ik zat meer te denken, ik ben groot en jij bent klein...

ALFRED: (*valt in*) Iets minder groot...

GERARD: Zoiets ja.

ALFRED: Nou en, of wil je ze soms ten huwelijk vragen. Maar Gerard, groot hoeft toch niet met groot te trouwen. Groot mag ook met klein trouwen. En dik met dun en arm met rijk en ik wil ook helemaal niet trouwen!

GERARD: Hou je toch een stil, steeds dat gezeur!

ALFRED: Nou zeg, ik mag toch wel zeggen wat ik er van denk.

GERARD: Stil!!

ALFRED: Oké, ik ben al stil, ik zeg al niets meer. Ik kan er niets aan doen dat jij met je verkeerde been uit bed bent gestapt, maar goed, ik zal mij wel weer opofferen... .

(Gerard loopt dreigend naar Alfred toe)

(Alfred doet angstig een paar stappen terug) Ik zei niets.

GERARD: Houden zo. Die dames komen hier aanstaande zaterdag aan. En nu had ik gedacht, wij gaan ons omkleden en we spelen dat wij die twee dames zijn.

ALFRED: Maar Gerard, wat is dat voor onzin. Jij denkt toch niet dat ik in een damespakkie als een apie hier door het dorp ga lopen!

GERARD: Luister eens, wij hebben geen onderdak. Als wij net doen alsof wij die dames zijn, dan hebben wij tot en met vrijdag gratis eten en een plaats om te slapen.

ALFRED: Daar zit wel wat in, maar...

GERARD: Niks te maren. Wij gaan naar gretige Alfredo met zijn tweedehands spullen en halen daar kleren en zo op. Want hij is ons toch nog wat schuldig van de spullen die wij hem hebben geleverd van die kraak in de Vossesteeg.

ALFRED: (*schiet in de lach*) Wat heb ik gelachen bij die kraak. Dat jij net deed alsof jij van de ongedierte bestrijding was. Jij zei dat we het huis moesten besproeien omdat er zogenaamd houtworm in het huis zat. Om het te bewijzen liep je met hem naar de vliering. Je gaf een trap op de vloer en toen bleek er echt houtworm in het huis te zitten (*hardop lachend*). Jij zakte door de vliering, dwars door de vloer van de slaapkamer en de keuken, en je kwam in de kelder midden tussen de ingeblikte perziken terecht! (*slaat bijna dubbel van het lachen*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto